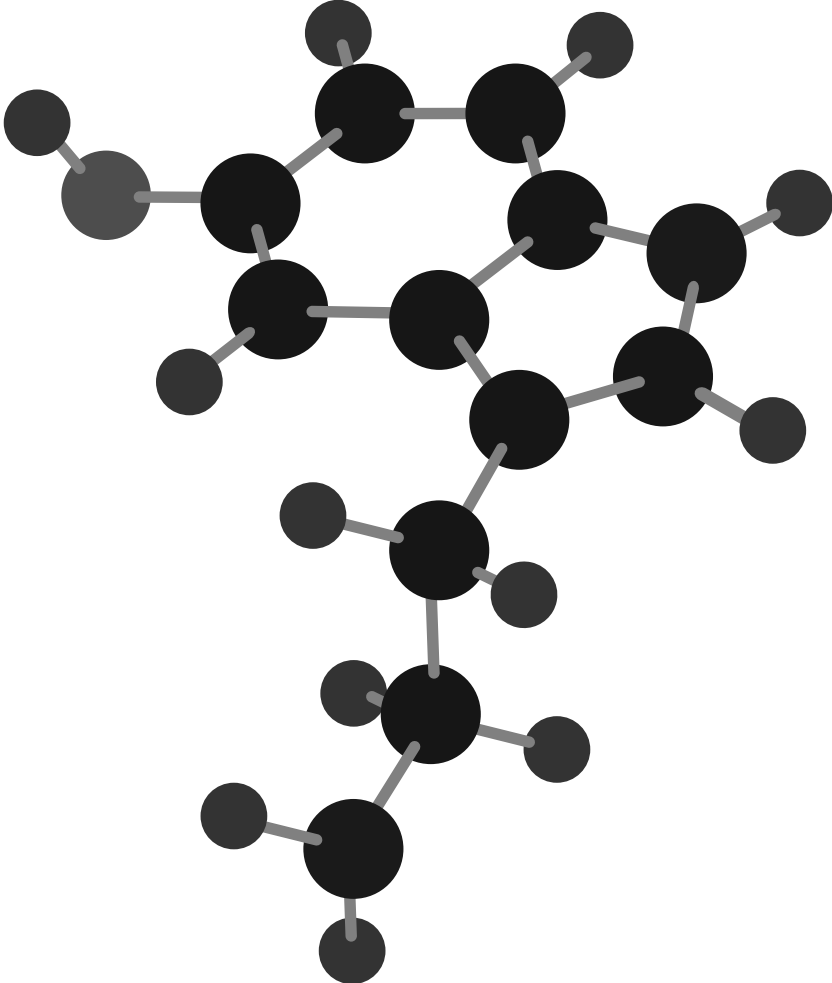

Serotonine

Vertaling
Martin de Haan

M I C H E L

Serotonine
Roman

Uitgeverij
De Arbeiderspers

Amsterdam • Antwerpen

**H
O
U
L
L
E
B
E
C
Q**

De vertaler heeft voor deze vertaling een projectwerkbeurs van het Nederlands Letterenfonds ontvangen en bedankt Annoesjka Oostindiër, Wenko Millaard en Ellis van Midden voor hun nuttige suggesties. Het citaat van Nekrasov op p. 16 is vertaald door Anne Stoffel.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright © 2019 Michel Houellebecq
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Martin de Haan/
bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam
Oorspronkelijke titel: Sérotonine
Oorspronkelijke uitgave: Flammarion, Parijs

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 xJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Studio Ron van Roon
Typografie: Nico Richter

ISBN 978 90 295 2902 0 / NUR 302

www.arbeiderspers.nl
www.hofhaan.nl/houellebecq

Het is een wit, ovaal, deelbaar tabletje.

's Ochtends om een uur of vijf, soms zes word ik wakker, de behoefte is op zijn sterkst, het is het pijnlijkste moment van mijn dag. Het eerste wat ik doe is het koffiezetapparaat aanzetten; de avond tevoren heb ik het reservoir met water en het filter met gemalen koffie gevuld (meestal Malongo, qua koffie ben ik tamelijk veeleisend gebleven). Ik steek geen sigaret op voordat ik een eerste slok heb genomen; dat is iets wat ik mezelf opleg, een dagelijkse prestatie die mijn voornaamste bron van trots is geworden (toegegeven, koffiezetapparaten doen hun werk snel). De verlichting die het eerste trekje brengt is acuut, van een verbluffende heftigheid. Nicotine is een perfecte drug, een eenvoudige, harde drug, die geen vreugde brengt maar zich volledig kenmerkt door het gebrek, en het verdwijnen van het gebrek.

Een paar minuten later, na een sigaret of twee, drie, neem ik een Captorix-tablet met een kwart glas mineraalwater – over het algemeen Volvic.

Ik ben zesenzeftig jaar oud, ik heet Florent-Claude Labrouste en ik haat mijn voornaam, waarmee mijn vader en

mijn moeder geloof ik elk van hun kant een familielid wilden eren; dat valt vooral te betreuren omdat ik mijn ouders verder niets te verwijten heb, het waren in alle opzichten voortreffelijke ouders, ze hebben al het mogelijke gedaan om me te wapenen voor de strijd om het leven en zijn er niet verantwoordelijk voor dat ik uiteindelijk heb gefaald, dat mijn leven eindigt in pijn en verdriet, iets wat eerder het gevolg is van een betreurenswaardige reeks van omstandigheden waarop ik nog zal terugkomen, en die om precies te zijn zelfs het onderwerp van dit boek vormt; ik heb mijn ouders niets te verwijten behalve dat piepkleine, dat onzalige maar piepkleine akkefietje met die voornaam, niet alleen vind ik de combinatie Florent-Claude belachelijk, ook de losse elementen ervan staan me tegen, kortom mijn voornaam slaat voor mijn gevoel de plank volledig mis. Florent klinkt te zoetig, te veel zoals het vrouwelijke Florence, haast androgyn in zekere zin. Die naam past totaal niet bij mijn gezicht met zijn energieke, vanuit sommige hoeken gezien zelfs harde trekken, dat vaak (door sommige vrouwen in elk geval) als viriel is ervaren, maar echt niet, echt absoluut niet als het gezicht van een botticelliaanse nicht. En Claude, laten we het daar maar niet over hebben, dat doet me onmiddellijk denken aan Claude François alias Cloclo met zijn danseresjes, ik hoef die naam maar te horen of ik heb meteen weer het horrorbeeld voor ogen van een vintage video met genoemde Claude die aan één stuk door werd vertoond op een avondje van ouwe flikkers waar ik ooit ben geweest.

Van voornaam veranderen is vrij eenvoudig, nou ja ik bedoel niet vanuit bureaucratisch oogpunt, vanuit bureaucratisch oogpunt is er bijna niets mogelijk, de bureaucratie heeft als doel onze levensmogelijkheden maximaal te beperken als ze die al niet simpelweg weet te vernietigen, vanuit het oog-

punt van de bureaucratie is een goede ingezetene een dode ingezetene, ik bedoel eerder gewoon vanuit het oogpunt van het gebruik: je hoeft je alleen maar onder een nieuwe voor- naam voor te stellen en na een paar maanden of zelfs een paar weken is iedereen eraan gewend, het komt niet eens meer bij de mensen op dat je in het verleden misschien wel een andere voornaam droeg. De hele operatie zou in mijn geval des te eenvoudiger zijn geweest omdat mijn tweede voornaam, Pierre, perfect paste bij het beeld van doortastendheid en viriliteit dat ik de wereld graag had willen voorhouden. Maar ik heb het niet gedaan, ik ben die walgelijke naam Florent-Claude blijven dragen, het enige wat ik van sommige vrouwen gedaan heb gekregen (Camille en Kate om precies te zijn, maar ik kom erop terug, ik kom erop terug) is dat ze zich tot Florent beperkten, van de samenleving in het algemeen heb ik niets gedaan gekregen, zowel op dit punt als op bijna alle andere heb ik altijd als een mak lammetje de omstandigheden gevolgd, blijk gegeven van mijn onvermogen om de teugels zelf in handen te nemen: de viriliteit die leek af te stralen van mijn hoekige gezicht met zijn scherpe randen, van mijn gebeitelde trekken was eigenlijk gewoon bedrog, pure oplichterij – waarvoor ik weliswaar niet verantwoordelijk was, God had immers over me beschikt, maar eigenlijk was ik, was ik nog altijd, was ik nooit iets anders geweest dan een incoherent mietje, en ik was nu al zesenvertig, ik was nooit in staat geweest richting te geven aan mijn eigen leven, kortom het leek zeer waarschijnlijk dat het tweede deel van mijn bestaan net als het eerste niets anders dan een slappe, pijnlijke neergang zou zijn.

De eerste bekende antidepressiva (Seroplex, Prozac) verhoogden de bloedwaarde van de neurotransmitter serotonine

door daarvan de heropname in de 5-HT₁-neuronen te remmen. De ontdekking van Capton D-L, begin 2017, zou de weg vrijmaken voor een nieuwe generatie antidepressiva waarvan het werkingsmechanisme al met al eenvoudiger was, omdat het als doel had de serotonineafgifte in het maag-darmslijmvlies te bevorderen door middel van exocytose. Nog aan het eind van hetzelfde jaar werd Capton D-L op de markt gebracht onder de naam Captorix. Het middel bleek meteen verrassend effectief en stelde patiënten in staat veel gemakkelijker dan voorheen de voornaamste rituelen van een normaal leven in een hoogontwikkelde samenleving aan te gaan (wassen en aankleden, beperkt sociaal leven in de vorm van goed nabuurschap, eenvoudige administratieve handelingen) zonder daarbij, in tegenstelling tot de antidepressiva van de vorige generatie, de neiging tot suïcide of automutilatie te bevorderen.

De meest voorkomende nadelige bijwerkingen van Captorix waren misselijkheid, verdwijning van de libido en impotentie.

Van misselijkheid had ik nooit last gehad.

Het verhaal begint in Spanje, in de provincie Almería, precies vijf kilometer ten noorden van El Alquíán, op de N340. Het was het begin van de zomer, ongetwijfeld zo rond half juli, ergens tegen het eind van de jaren 2010 – volgens mij was Emmanuel Macron president van Frankrijk. Het was zonnig en extreem heet, zoals altijd in Zuid-Spanje in dat seizoen. Het was het begin van de middag en mijn Mercedes G 350 TD 4x4 stond op de parkeerplaats van het Repsol-benzinestation. Ik had hem net volgegooid met diesel en dronk langzaam een cola zero, leunend tegen de carrosserie, bevangen door toenemende somberheid bij de gedachte dat Yuzu de volgende dag zou aankomen, toen er een Volkswagen Kever voor de bandenpomp tot stilstand kwam.

Twee meisjes van in de twintig stapten uit, zelfs van veraf kon je zien dat ze verrukkelijk waren, de laatste tijd was ik vergeten hoe verrukkelijk meisjes konden zijn, het gaf me een schok, als een soort overdreven, gekunstelde plotwending. De lucht was zo heet dat hij licht leek te trillen, net als het asfalt van de parkeerplaats, het waren precies de juiste omstandigheden voor een luchtspiegeling. Maar de meisjes waren echt, en ik werd door lichte paniek bevangen toen een van hen op me afkwam. Ze had lang, kastanjeblond haar met een heel lichte slag erin, om haar hoofd droeg ze een dunne leren

bandeau met gekleurde geometrische motieven. Haar borsten werden min of meer bedekt door een witte katoenen bandeau, en haar wijde korte rok, eveneens van wit katoen, leek bij het minste zuchtje wind te zullen opwaaien – waarbij moet worden vermeld dat er geen zuchtje wind stond, God is barmhartig en genadig.

Ze was kalm, glimlachte en leek absoluut niet bang – de angst, laten we duidelijk zijn, bevond zich geheel aan mijn kant. Er stond goedheid en geluk in haar ogen te lezen – ik wist bij de eerste blik dat ze in haar leven alleen maar gelukkige ervaringen met dieren, mannen en zelfs werkgevers had gekend. Waarom kwam ze die zomermiddag op mij af, jong en begeerlijk? Zij en haar vriendin wilden de spanning van hun banden controleren (of nou ja, van de banden van hun auto, ik druk me slecht uit). Dat is een verstandige voorzorgsmaatregel, aanbevolen door de organen voor verkeersveiligheid in bijna alle beschaafde landen en zelfs in sommige andere. Dus dit meisje was niet alleen begeerlijk en goedmoedig, ze was ook verstandig en wijs, mijn bewondering voor haar groeide met de seconde. Mocht ik haar mijn hulp weigeren? Nee, geen sprake van.

Haar vriendin voldeed meer aan het standaardprofiel van de Spaanse – diepzwart haar, donkerbruine ogen, getinte huid. Met haar look deed ze wat minder aan een bloemenkind denken, of nou ja nog wel tamelijk bloem, maar veel minder kind, ze had iets sletterigs over zich, in haar linkerneusvleugel stak een zilveren ringetje en de bandeau die haar borsten bedekte was bontgekleurd, met een agressief ontwerp vol slogans die je punk of rock kon noemen ik ben het verschil vergeten, laten we voor het gemak maar punkrock zeggen. In tegenstelling tot haar vriendin droeg ze shorts en dat was nog erger, ik weet niet waarom er zulke strakke shorts worden gemaakt, het was onmogelijk om niet te worden gebiologeerd

door haar kont. Het was onmogelijk dus ik deed het ook niet, maar vrij snel concentreerde ik me weer op de situatie. Eerst, zo legde ik uit, moest de gewenste bandenspanning worden opgezocht, die afhankelijk was van het betreffende automodel en doorgaans vermeld stond op een klein metalen plaatje dat onderaan op het linker voorportier gesoldeerd zat.

Het plaatje bevond zich inderdaad op de aangeduide plaats en ik voelde hun waardering voor mijn viriele vaardigheden aanzwellen. Hun auto zat niet erg vol – ze hadden zelfs verrassend weinig bagage, twee lichte tassen die waarschijnlijk wat strings en alledaagse schoonheidsartikelen bevatten – een druk van 2,2 bar was ruim voldoende.

Restte de oppomperatie in eigenlijke zin. De druk op de linkervoorband was, zo constateerde ik meteen, maar 1,0 bar. Ik sprak hen vol ernst toe, en zelfs met de lichte strengheid waar mijn leeftijd me recht op gaf: ze hadden er goed aan gedaan zich tot mij te richten, het was hoog tijd, ze verkeerden zonder het te weten in reëel gevaar: onderspanning kon gripverlies of een onvaste koers tot gevolg hebben, wat op den duur bijna zeker tot een ongeluk zou leiden. Ze reageerden emotioneel en naïef, de kastanjeblonde legde een hand op mijn onderarm.

Het valt niet te ontkennen dat die apparaten strontvervelend zijn om te bedienen, je moet letten op het sissen van het mechanisme en vaak op de tast te werk gaan om het mondstukje op het ventiel te plaatsen, neuken is eerlijk gezegd makkelijker, intuïtiever, ik wist zeker dat ze het daarover met me eens zouden zijn geweest maar ik zag niet hoe ik het onderwerp kon aansnijden, kortom ik deed de linkervoorband en daarna meteen de linkerachterband, ze zaten gehurkt naast me en volgden mijn bewegingen uiterst aandachtig terwijl ze in hun taal het ene na het andere ‘Chulo’ en ‘Claro que si’

tjilpten, daarna gaf ik het stokje aan hen over en gebood hun de andere banden te doen, onder mijn vaderlijk toezicht.

De brunette, van wie ik wel aanvoelde dat ze impulsiever was, ging direct aan de slag met de rechtervoorband en ik kreeg het erg zwaar toen ze eenmaal op haar hurken zat met haar volmaakt ronde billen strak in haar minishort gegoten, die in de maat bewogen terwijl ze het mondstukje onder controle probeerde te krijgen, de kastanjeblonde voelde volgens mij met me mee, ze sloeg zelfs even een arm om mijn middel, een zusterlijke arm.

Toen kwam dan eindelijk het moment van de rechterachterband, waarover de kastanjeblonde zich ontfermde. De erotische spanning was minder intens, maar er schoof langzaam een amoureuze spanning overheen, want we wisten alle drie dat het de laatste band was, ze zouden nu geen andere keus meer hebben dan hun reis te hervatten.

Toch bleven ze nog een paar minuten bij me, met een klunnen van bedankjes en bevallige gebaren, en hun houding was niet puur theoretisch, tenminste dat denk ik nu, een aantal jaren later, wanneer ik me weer eens herinner dat ik in het verleden een liefdesleven heb gehad. Ze vroegen wat mijn nationaliteit was – de Franse, dat heb ik geloof ik nog niet vermeld –, wat me trok in de streek – en met name of ik leuke plekje kende. In zekere zin, ja, er was een tapasbar, waar je ook overvloedig kon ontbijten, recht tegenover mijn appartementencomplex. Er was ook een nachtclub, iets verder weg, die met enige goede wil als leuk kon worden omschreven. En er was mijn appartement, ze hadden bij mij kunnen logeren, in elk geval voor één nacht, en op dat punt heb ik het gevoel (maar dat is ongetwijfeld gefantaseer achteraf) dat het echt leuk had kunnen zijn. Maar ik zei niets van dat alles, ik hield het bij een synthese en legde uit dat het in de streek goed toe-

ven was (wat klopte) en dat ik me er gelukkig voelde (wat niet klopte, en met Yuzu in aantocht werd het er niet beter op).

Ten slotte reden ze met enthousiaste handgebaren weg, de Volkswagen Kever maakte rechtsomkeert op de parkeerplaats en nam de oprit naar de hoofdweg.

Er hadden op dat moment verschillende dingen kunnen gebeuren. Hadden we in een romantische komedie gezeten, dan zou ik na een korte, dramatische aarzeling (waarvoor goed acteerspel van levensbelang was, ik denk dat Kev Adams het had aangekund), dan zou ik dus achter het stuur van mijn Mercedes 4x4 zijn gesprongen, op de snelweg in razende vaart het gat met de Kever hebben gedicht en hem met enthousiaste, ietwat dwaze armgebaren (zoals romcomacteurs die maken) hebben ingehaald, hij zou op de vluchtstrook zijn gestopt (om precies te zijn zou er in een klassieke romcom waarschijnlijk maar één meisje zijn geweest, ongetwijfeld de kastanjeblonde), en er zouden verschillende aandoenlijke menselijke handelingen hebben plaatsgevonden in de luchtstroom van de vrachtwagens die op een paar meter langs ons scheerden. De dialoogschrijver zou alle reden hebben gehad om voor die scène zijn handen uit de mouwen te steken.

Hadden we in een pornofilm gezeten, dan zou het vervolg nog veel voorspelbaarder zijn geweest, maar de dialoog minder belangrijk. Alle mannen willen frisse, milieubewuste meisjes die van trio's houden – nou ja bijna alle mannen, ik in elk geval wel.

We bevonden ons in de werkelijkheid, ik keerde derhalve huiswaarts. Bij dat alles had ik een erectie opgedaan, wat gezien het verloop van de middag niet zo verwonderlijk was. Ik koos voor de gebruikelijke behandeling.

Die meisjes, in het bijzonder de kastanjeblonde, zouden mijn verblijf in Spanje zin hebben kunnen geven, en het ontgoochelende, banale besluit van mijn middag was niet meer dan een bittere bevestiging van iets wat allang duidelijk was: ik had hier niks te zoeken. Ik had dit appartement met en voor Camille gekocht. Het was in de tijd dat we gezamenlijke plannen maakten, een eigen huis en haard, een romantische molen in de Creuse of weet ik veel wat, het enige waar we niet aan dachten was misschien het voortbrengen van kinderen – en ook dat scheelde op een bepaald moment maar weinig. Het was de eerste keer geweest dat ik een huis kocht, en trouwens ook de laatste.

Ze had het meteen een fijne plek gevonden. Het was een klein, rustig naturistendorp, op ruime afstand van de enorme recreatiecomplexen die van Andalusië tot de Levant als een kralensnoer langs de kust liggen, en dat voornamelijk werd bevolkt door Noord-Europese pensionado's – Duitsers, Nederlanders, hier en daar wat Scandinaviërs, met uiteraard de onvermijdelijke Engelsen, gek genoeg waren er geen Belgen, terwijl alles in het dorp – de architectuur van de huisjes, de indeling van de winkelcentra, het meubilair van de bars – om hun aanwezigheid leek te schreeuwen, nou ja het was echt een Belgenstek. De meeste bewoners hadden een loopbaan in het

onderwijs, bij de (semi)overheid of in lage leidinggevende functies achter de rug. Ze sletten hier nu vreedzaam de rest van hun levensdagen, verschenen niet als laatsten bij het aperitief en verplaatsten hun hangende billen, hun overtollige borsten en hun werkeloze pikken goeiig van bar naar strand en van strand naar bar. Ze maakten geen ophef, veroorzaakten geen burenruzies, legden vol burgerzin een servet op de plastic stoelen van de No Problemo om zich daarna overdreven aandachtig te verdiepen in de toch niet erg lange menukaart (men legde in het dorp bij wijze van beleefdheidsregel altijd een servet neer om te verhinderen dat de mogelijk vochtige intieme delen van de gasten in aanraking kwamen met een meubelstuk voor algemeen gebruik).

Een andere, minder talrijke maar actievere clientèle werd gevormd door Spaanse hippies (adequaaf vertegenwoordigd, zo besepte ik met pijn in het hart, door de twee meisjes die mijn hulp hadden gevraagd bij het oppompen van hun banden). Een kort uitstapje door de recente geschiedenis van Spanje is niet overbodig. Bij de dood van generaal Franco in 1975 werd Spanje (de Spaanse jeugd, om precies te zijn) geconfronteerd met twee tegengestelde trends. De eerste, die rechtstreeks uit de jaren 1960 stamde, hechtte grote waarde aan vrije liefde, naaktlopen, arbeidersemancipatie en dat soort dingen. De tweede, die in de jaren 1980 definitief de overhand zou krijgen, kende juist meer gewicht toe aan concurrentie, harde porno, cynisme en aandelenopties, nou ja ik versimpel, maar je moet versimpelen anders kom je nergens. De vertegenwoordigers van de eerste trend, waarvan de nederlaag bij voorbaat vaststond, trokken zich geleidelijk terug in natuurreservaten zoals dit bescheiden naturistendorp waar ik een appartement had gekocht. Maar had die bij voorbaat vaststaande nederlaag eigenlijk wel plaatsgevonden? Bepaalde verschijn-

selen van lang na de dood van generaal Franco zouden het tegendeel kunnen doen vermoeden, zoals bijvoorbeeld de Indignados-beweging. Of zoals, recentelijker, de aanwezigheid van deze twee meisjes bij het Repsol-tankstation van El Alquíán, op die opwindende, rampzalige middag – was het wijfje van de *indignado* een *indignada*, had ik dus in gezelschap van twee verrukkelijke *indignadas* verkeerd? Ik zou het nooit weten, ik had mijn leven niet dichterbij het hunne weten te brengen, hoewel ik hun natuurlijk een bezoekje aan mijn naturistendorp had kunnen aanbieden, daar zouden ze in hun natuurlijke habitat zijn geweest, misschien zou de brunette wel weer weg zijn gegaan maar ik zou gelukkig zijn geweest met de kastanjeblonde, of nou ja dat werd allemaal een beetje vaag op mijn leeftijd, dat soort beloften van geluk, maar na de ontmoeting droomde ik een aantal nachten dat de kastanjeblonde terugkwam en bij me aanbelde. Ze was me komen zoeken, mijn omzwerving door deze wereld was ten einde, ze was teruggekomen om in één klap mijn pik, mijn wezen en mijn ziel te redden. ‘Wil frank en vrij mijn woning ingaan, en waarlijk vrouw des huizes zijn!’ In sommige van die dromen zei ze erbij dat haar vriendin de brunette in de auto wachtte, ze wilde weten of ze ook naar boven mocht komen; maar die versie van de dromen kwam steeds minder vaak terug, het scenario werd eenvoudiger en ten slotte was er geen scenario meer, meteen nadat ik de deur had opengedaan betraden we een heldere, onbeschrijflijke ruimte. Die hersenspingsels duurden iets meer dan twee jaar – maar laten we niet op de zaken vooruitlopen.

Eerst, de volgende middag al, moest ik Yuzu gaan afhalen op het vliegveld van Almería. Ze was hier nog nooit geweest, maar ik wist zeker dat ze de plek zou haten. Voor de Noord-Europese pensionado’s zou ze enkel walging voelen, voor de

Spaanse hippies enkel minachting, geen van beide categorieën (die zonder veel moeite samenleefden) paste in haar elitaire visie op het sociale leven en op de wereld in het algemeen, al die mensen hadden echt totaal geen *klasse*, ik had zelf trouwens ook totaal geen *klasse*, maar ik had wel geld, niet weinig geld zelfs, dankzij omstandigheden waarover ik misschien later nog eens vertel als ik tijd heb, en wanneer je dat eenmaal gezegd had, had je eigenlijk alles wel gezegd wat er te zeggen viel over mijn relatie met Yuzu, natuurlijk moest ik bij haar weg, dat was volstrekt duidelijk en we hadden zelfs nooit samen moeten gaan wonen, het kostte me alleen veel tijd, heel veel tijd om mijn leven onder controle te krijgen, zoals ik al eerder zei, en meestal was ik daar niet eens toe in staat.

Ik vond makkelijk een plek bij het vliegveld, de parkeerplaats was veel te groot, alles in de streek was trouwens veel te groot, toegesneden op een kolossaal toeristisch succes dat nooit was gekomen.

Het was al maanden geleden dat ik voor het laatst met Yuzu naar bed was geweest, en ik wilde vooral niet opnieuw beginnen, in geen geval, om verschillende redenen die ik ongetwijfeld later uit de doeken zal doen, eigenlijk begreep ik totaal niet waarom ik deze vakantie had georganiseerd, en terwijl ik op een plastic bankje in de aankomsthal haar vlucht zat af te wachten was ik al van plan de duur van het verblijf te bekorten – ik had twee weken gepland, één week was ruim voldoende, ik zou wel een leugentje over mijn professionele verplichtingen ophangen, daar kon ze niks tegen inbrengen die slet, ze was volledig afhankelijk van mijn poen, dat gaf me toch bepaalde rechten.

Het vliegtuig uit Parijs-Orly was op tijd en de aankomsthal was aangenaam geklimatiseerd, bijna volledig uitgestorven –

het toerisme in de provincie Almería zakte echt steeds dieper in de crisis weg. Op het moment dat het elektronische aankondigingsbord aangaf dat het vliegtuig was geland, scheelde het weinig of ik was opgestaan en teruggelopen naar de parkeerplaats – ze had geen flauw idee van het adres, ze zou me onmogelijk kunnen vinden. Ik kwam snel weer tot rede: ik moest toch ooit weer naar Parijs, al was het maar om professionele redenen, ik was mijn werk bij het ministerie van Landbouw trouwens bijna net zo kotsbeu als mijn Japanse levensgezellin, ik zat in een rotperiode, er zijn mensen die zich om minder van kant maken.

Ze was zoals gewoonlijk meedogenloos opgemaakt, bijna gegrimed, de felrode lippenstift en de purperen oogschaduw benadrukten haar bleke teint, haar ‘porseleinen huid’ zoals dat wordt genoemd in de romans van Yves Simon, ik herinnerde me op dat moment dat ze nooit in de zon kwam, want een vale huid (nou ja een porseleinen huid, in de termen van Yves Simon) wordt door Japanse vrouwen als het summum van voornaamheid beschouwd, maar wat heb je in een Spaanse badplaats te zoeken als je niet in de zon wilt, dat vakantieplan was echt absurd, ik besloot de hotelreserveringen voor de terugweg nog diezelfde avond om te boeken, één week was al te veel, waarom niet een paar dagen in de lente overhouden voor de bloeiende kersenbomen in Kioto?

Met de kastanjeblonde zou het allemaal anders zijn geweest, die zou zich zonder wrok en zonder minachting hebben uitgetrokken op het strand, als een gehoorzame dochter Israëls, ze zou zich niet hebben gestoord aan de vetkwabben van de dikke Duitse pensionada’s (zo was het lot van vrouwen, dat wist ze, tot de komst van Christus in heerlijkheid), ze zou de zon (en de Duitse pensionado’s, die er geen seconde van zouden hebben gemist) het heerlijke schouwspel van haar

volmaakt ronde billen en haar argeloze, hoewel geëpileerde poesje (want God heeft opschik toegestaan) hebben aangeboden, en ik zou opnieuw een stijve hebben gekregen, een stijve als een dier, maar ze zou me niet meteen op het strand hebben afgezogen, het was geen libertijns nudistenkamp, ze zou geen aanstoot hebben willen geven aan de Duitse pensionado's die op het strand bij zonsopkomst hun hathayoga-oefeningen deden, en toch zou ik hebben gevoeld dat ze ernaar verlangde en mijn viriliteit zou er als het ware door zijn hernieuwd, maar ze zou hebben gewacht tot we in het water waren, op zo'n vijftig meter van de kust (het strand liep heel geleidelijk af), alvorens haar vochtige delen aan mijn triomfante fallus aan te bieden, en later zouden we als avondmaaltijd een *arroz con bogavantes* hebben genomen in een restaurant in Garrucha, romantiek en pornografie zouden niet meer gescheiden zijn geweest, de goedheid van de Schepper zou zich krachtig hebben gemanifesteerd, kortom mijn gedachten schoten alle kanten op maar het lukte me toch een vage uitdrukking van tevredenheid te veinzen toen ik Yuzu omringd door een compacte horde Australische backpackers de aankomsthal binnen zag komen.

We gaven elkaar een vluchtige kus, nou ja onze wangen raakten elkaar maar dat was ongetwijfeld al te veel, ze ging meteen zitten, opende haar beautycase (waarvan de inhoud strikt conform was aan de handbagagenormen die alle luchtvaartmaatschappijen hanteerden) en begon zich te herpoederen zonder op te letten of haar bagage op de band verscheen – kennelijk mocht ik die op mijn nek nemen.

Haar bagage kende ik maar al te goed, het was een beroemd merk waarvan ik de naam was vergeten, Zadig & Voltaire of Pascal & Blaise, het concept was in elk geval dat er op de stof zo'n landkaart uit de renaissance was geprint waarop de aardse wereld nogal approximatief was afgebeeld, maar met vin-

tage bijschriften in de trant van *Here There Be Tygers*, nou ja chique koffers dus, waarvan de exclusiviteit nog werd onderstreept door het feit dat ze geen wieltjes hadden, in tegenstelling tot vulgaire Samsonites voor middenmanagers, je moest ze dus echt *op je nek nemen*, precies zoals de hutkoffers van de elegante dames uit de victoriaanse tijd.

Net als alle andere West-Europese landen had Spanje, dat in een dodelijke productiviteitsrace zat, geleidelijk aan alle ongeschoolde banen afgeschaft die het leven vroeger iets minder onaangenaam hielpen maken, en het grootste deel van de bevolking in één moeite door tot massawerkloosheid veroordeeld. Zulke koffers, of ze nu de naam Zadig & Voltaire of Pascal & Blaise droegen, hadden alleen maar betekenis in een maatschappij waar de functie van *kruier* nog bestond.

Dat was blijkbaar niet meer het geval, of toch wel, zei ik bij mezelf terwijl ik na elkaar de twee stuks bagage van Yuzu van de lopende band tilde (een koffer en een reistas, beide ongeveer even zwaar, samen moesten ze zo'n veertig kilo wegen): de kruier, dat was ik.